

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3511/2024
27.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Вршац, коју заступа пуномоћник Радивоје Зекић, адвокат из ..., ради исплате путних трошкова, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 613/24 од 21.03.2024. године, у седници одржаној 27.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 613/24 од 21.03.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 613/24 од 21.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 143/22 од 07.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да јој надокнади путне трошкове због обављања лекарске специјализације на релацији Вршац-Београд-Вршац, у појединачно наведеним месечним новчаним износима почев од августа 2021. године закључно са мајем 2023. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као је све ближе одређено и опредељено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 178.183,54 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 613/24 од 21.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да је о питању накнаде трошкова превоза тужиле у конкретном случају одлучено у складу са правним ставом Врховног касационог суда донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016. године. О захтеву тужиле за накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада (накнади путних трошкова због обављања лекарске специјализације на релацији Вршац- Београд-Вршац) одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и заузето становиште да им припада право на исплату ових трошкова у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужена уз ревизију не прилаже судске одлуке у којима је о истом чињенично-правном питању одлучено на другачији начин. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате путних трошкова поднета је 26.11.2022. године. Тужилца је коначно определила тужбени захтев поднеском од 17.08.2023. године и нарочишту одржаном 07.12.2023. године. Вредност предмета спора је 613.354,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић